

фи, мои съсъди, които стояхъ на прозорецътъ. Начялникътъ не бѣше тамъ; нъ, като му обадихъ другаритѣ му, затече се, и ми отговори, и той, на здрависванъето, сътнѣ хванъ да тананика пѣсенъта: *Chi rende alla meschina* (Кой ще повърне на злочестата). Да ли искаше да ми се прѣсмива? Ако да попитамъ петдесетъ лица, четиридесетъ и деветъ ще ми отговорѣтъ: «Да»; обаче, съсъ сичкото туй многогласие на мнѣнията, убѣденъ ежмъ, че този добъръ вълфа мѣркаше да ме задоволи. Благодарихъ му за туй, и го здрависахъ още веднажъ. Той пакъ, като си извади ржката изъ ржшетката на прозорецътъ и махаше съсъ кюлафътъ си, правеше ми още бѣлѣзи, додѣто слизахъ изъ сълбата.

Като додохъ у дворътъ, отъ невидено усѣтихъ едно благодаренъе. Мжничкото ми нѣмо се намираше подъ чардакътъ. Видѣ ме, позна ме, и ищеше да се затече за да ме посрѣщне. Жената на вардачътъ, не знамъ защо, улови го за вратътъ, и го тласна въ кжщи. Жално ми бѣше че не можихъ да го пригърна; нъ исканъето му да доде при мене причини ми едно сладко душевно вълненъе. О! колко е честитъ човѣкъ да го обичать!

Тоя день бѣше денятъ на голѣмитѣ случки. Два раскрачя по-оттатъкъ, достигнжхъ подъ прозорецътъ на напръшната ми тъмница, дѣто сега се намираше Джиоя. Рекохъ му като заминувахъ: «Добрутро, Мелкиоре;» той подигна глава, и, като се обърна кждѣ мене, отговори ми: «Добрутро Силвио.»

Уви! не ми бѣше възможно да се застоиж нити една минута. Прѣминжхъ прѣзъ голѣмитѣ врата, възлѣзохъ на сълбата, и се намѣрихъ въ една стая доста чиста, надъ стаята на Джиоя.